

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΔΙΑΒΟΛΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

Του Ριχάρδου Έσρ. Σαβάζ

(Ιστορία Περιπετειών αγωνίας και τρέμου)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η στάση της ήτο άρπής. Τό κεφάλι της ανακινούταν στή γαλάζια βελούδινα προσκέφαλα, γρυμμένο έλαφρά προς τή πίσω και άφανε να φαίνεται ο κατάλευκος λαιμός της. Τά κόκκινα χείλη της, μόλις λίγο ανοιγμένα για ν' αναπνήρη έδειχναν δυό σινοές μεγαραιατασίων δοντιών. Ένα ποδαράκι έφαινετό κάτω από τόν πυθγυρό τής.

Έξήλενα τώρα καθώς τήν κούταζα. Ζήλευνα τόν Δίκ Γκαίνς ! Τι χαριτωμένη γυναίκα πού είγε. Δέν έπεραε να τήν άνησυχώσω. Έβλεπα ότι ή μικρή είχεν άνάγκη αναπαύσεως. Έτοίβηξα τής κουρτίνες για νά τής κάνω σκίαν και για νά διώξω από τό πνεύμα μου τήν εικόνα τής πήςρα ένα μυθιστόρημα.

Τού κάκου όμως ! Χωρίς νά τό θέλω τό βλέμμα μου έπερετε επάνω στή γυναίκα πού έφερα στόν συμμαθητή μου τόν παλιό. Προσπαθούσα νά φέρω στή φαντασία μου, στήσφροντας και τή βλέμματα μου από τό άλλο μέρος, τήν γυναίκα μου, πού βολοκονταν στό Παρίσι, άλλα δυστυχώς δέν τό πετύχαινα. Σέ λίγο έσήκωσε τό χέρι της για νά στηρίξη τό κεφάλι της. Τώρα μου έφάνηκε πειό έλκυστική. Τό πόδι της πήρε στάση διαβολικώτερη, έφαινετό ή κνήμη της πολύ καλά γιατί φρουδσε διαφανή μεταξωτή κάλκα. Η άνακνοή της έβγαυε άπαλή, άπαλή από τά ουμπινένια χείλη της. Η άμορφορά της ήτον περισσότερο μαγευτική. Μού ήλθαν στό μυαλό μου άνανήσεις έροιστοισιών και έγώ, ό γέρο άπόμαχος, σκανδαλιστηκα, σηκώθηκα και τής έδωσα στό μέτωπο ένα μικρό φιλάκι !...

Η άμορφο συντροφισιά μου ξύπνησε ξαφνιασμένη. Έγέλασα και τής είπα : — Σού άξίζει ! Τι θά είλεγε γι' αυτό ό Δίκ Γκαίνς ; — Ότι τό κερδίσατε με τόν κόπο σας, άπήνησε γελαστή κι' αυτή. Μήπως δέν φροντίζατε τόσο πολύ για μένα ;

Αυτή τή στιγμή άκούστηκε κάποιος κρότος άπ' έξω. Ηταν ό άναθεματισμένος Ιβ Ρώσος συνταγματάρχης, ό όποιος χτυπούσε.

Βλέπω διασκεδάσετε, είπε μόλις μπήκε. Τά γέλια μας είχαν φθάση σ' αυτιά του. Έπιτόφυγάτε μου νά λάβω κι' έγώ μέρος στήν εύθυμία σας. Κι' έπροχώρησε προς τήν κ. Γκαίνς με άβρότητα πού μ' έκανε νά ζηλεύω.

Τώρα, έσκέφθηκα, έχω μιά ύποχρέωση προς τόν κ. Δίκ Γκαίνς. Πρέπει νά προσηλαύσω τήν εύθύμιά του από τή λαοεία του Ρώσου άν Ζουάν. Για νά διώξω τόν άντεραστή μου άρχισα τής έροιστοισίες μου με τή κ. Γκαίνς σάν σύζυγο άφο σιωμήσω.

Επέμεινα και ήθελα νά βσκεπάσω τά πόδια της μήπως έκρυβωναν. Τής έτακτοποίηση νά προσκέφαλά της σάν νά ήμουν πρό δέκα λεπτόν παντεριμμένους μαζί της και σέ κάθε στιγμή τή κοιτούσα :

Τι θά είλεγε γι' αυτό ό Δίκ Γκαίνς ; — Αλλά με τρέπο, ό όποιος έκανε τήν αγαπητή συντροφισιά μου νά ξεκαρδίζεσαι στή γέλια, ένψ ό γερο-Πετρόφ περιέργως άπορούσε πούς νά ήτον αυτός ό Δίκ Γκαίνς.

Τόν έπληροφόρησα ότι ό Δίκ Γκαίνς ήτον άπλούστατα ό ήρωας ενός δημοτικού τραγουδιού, τό όποιον είχε κάμει κρότος σέ όλη τή Βόσειο 'Αμοική. Τό τέλος του τραγουδιού είλεγε : «Πούς έσπροξε τήν Μπίλ Κκαίνς — ό φίλος του Δίκ, ό Πάτερσον ; Χά, χά, χάλ !»

Ό συνταγματάρχης βρήκε τόσο άστείο τό φανταστικό αυτό τραγούδι πού του έσερβίρισα ώστε πολλές φορές τό επανέλαμβανε ξεκαρδισμένος στή γέλια.

Η Έλένη λίγο είλεψε νά λιποθυμήση υπό τά γέλια και διαρκώς του είλεγε νά τό τραγυδάη.

Έφάνηκαν όμως σέ λίγο τά φώτα του Κόβνου. Έμπαίναμε στό σταδμό. Πρέπει νά σς άφήσω, είπε ό συνταγματάρχης, έχομυς όμως ώραν άρκυτή νά πάρουμε κανένα αναμνηστικό. Χωρίς αντίρρηση συνταγματάρχα Δενοξ. Σείς και ή κυρία είσατε οι έξένοι μου άπίως.

Βέβαια, άπήνησεν ή Έλένη και έδίδθηκα τό βραχιόνά του, ένψ έγώ άκολουθούσα έπίσω. Έπρόσεξα τώρα ότι ή κ. Γκαίνς ήταν ό στόχος τών βλέματων όλων. Μόλις μπήκαμε στό φωταγωγημένο έστιατόριο πολλοί έμειναν με άνοιχτό στόμα μπρός στήν όμορφή τής ώραιάς μου και έδριγγαν βλέμματα ζήλιας σ' μένα τόν τρισυνηγισμένο !

Η βασίλισσα μου έκάθησε σ' ένα τραπέκι κι' άρχισαμε νά τοιμπολογουθε διάφορα όρεκτικά. 'Ο Πετρόφ προσέφερε σαμπάνια. Έμυε εις ύψαιν τής κ. Γκαίνς κι' έφαινετό εύτυχισμένος.

λημονήστε τό όνομα, συνταγματάρχης και Κα 'Αρθουρ Δενοξ, Κρατείστε το στό σήμεματάριό σας. Είμαι βεβαία ότι θά τό ξεχάσετε στή στιγμή.

— Νά λημονήσω σς, κυρία ; είπεν αυτός ό σαχλός άναστενάζοντας. Είναι άδύνατον αυτό. Δέν ξέρετε τι είναι ρωσική καρδιά.

— Όχι, δέν ξέρω ! έφώναξεν ή Έλένη και τά μάτια της έλαμψαν. Κατόπιν δά συνσταλαμένη, ψιθύρισε με φωνή παιδική :

— Θα μου διδώσετε τή ρωσική στή Πετρούπολι. Δέν είναι έτσι συνταγματάρχα μου ; Έλπίζουμε νά σς άναποδώσουμε τήν φίλοξενία σας. — Θι έχω τήν τιμήν μόλις φθάσουμε νά σς ύποβάλλω τά σέβη μου στή μεγάλη μας πόλιν, είπεν ό συνταγματάρχης Πετρόφ όχιώντας τόν μανδύα του επάνω του. 'Αφού ήρθε τό ξεφος του έφίλησεν επιάσμως τό χέρι τής κυρίας και μās ή κ' λούθησε, γιατί χτύπησε τό κουδούνι προς άναχώρησιν. Προσέφερε τό χέρι μου στή γρησσα Κα Δίκ Γκαίνς και ό Πετρόφ μās συνόδωσε ως τό τραίνο.

Έφτείγαμε πάλιν ένψ ό Ρώσος έφώναξεν από πίσω μας : — Δέν θά λημονήσω τό ξενοδοχείο τής Εδρώπης !

— Τό ξενοδοχείο τής Εδρώπης. Αλλά θά μείνω στόν συγγενή μου Κωνσταντίνο Βελέτοη, 'Αγγλική άποβιθρα άριμμ. Ώ, ώρα μου μικρή ψεύτρα, τής είπα και παιχνιδιάρικα τής χάιδεμα τό λεπτοκαμωμένο της χέρι.

Ημουν εύχαριστήμιος πειά πού έμείναμε μόνοι χωρίς τόν γερο — Πετρόφ.

— Είσατε συγγενής τής μεγάλης οίκου ενσίας τών Βελέτοη ; έρώτησεν ή συντροφισιά μου σκεπτική χωρίς νά δώση καμμία προσοχή στή χάδια του τής έκανα.

— Βέβαια, από τή γυναίκα μου

— Μπορεί νά μου χροισθή αυτό... είπεν ή κ. Γκαίνς. Αίθεος όμως διέκυψε τήν όμιλία αυτή για νά μου τονίση : — Τι ώραία πού ξεφροτωθήκαμε αυτόν τόν φοικτιγεροσοδοτό !... Μιλοβος και ήταν τόσο εύχαριστήμη, ώστε ευκαίρια ετή στιγμή πού τήν άντάμωσι και τής έφιθύρισα :

— Δέν εί' εύχρημα ότι ό Δίκ σς άφησε χωρίς διαβατήριου ;

— Σουε ! έφώναξεν, ήθε ό υπάλληλος ν' άνάγη τό φως. Και έβγαλε τό δαχτυλό της στό στόμα για νά πρλήβη τήν συνέχρια τής όμιλίας μου. Έκαήθησαμε ήσυχα κι' έβλέπαμε έξω μέχρως διον ό υπάλληλος άνάγη τά φώτα.

Έτοίχαμε τώρα με πολλή ταχύτητα. Σέ λίγες ώρες θά έφθάναμε στή Βίλνα, όπου ό Δίκ μās περιμένε. Αποόμωνα πού ό Δίκ δέν ήτο στή Πετρούπολι : 'Από τό άλλο μέρος άκούγαμε κρότους και όμιλιες.

Έγινε σιωπηλός. 'Αλλ' ή Έλένη έγύρισε και μν είπε :

— Από τήν ώρα πού σς άντάμωσα αιδάνομαι μεγάλο ενδιαφέρον για σς, άνδρες μου ίππότη.

Πότε μου όλα τά οικογενειακά σας. Θα τά διηγηθώ στόν Δίκ. Έξω πώ; αυτό θά τόν εύχαριστήση..

— Όχι δά ! άπήνησα, ή δική σας ιστορία θά είναι πειό ενδιαφέροντα.

— Ίσως ψιθύρισει άναστενάζοντας, πρώτα όμως ν' άκούσω τή δική σας και κατόπιν σς λέγω και τή δική μου. Παρακαλώ .. Κ' έκανε έναν άμορφο μορφοσμό ό όποιος με κατέκτησε τής διηγήθηκα όλες μου τής περιπέτειες από τόν καιρό πού έχωρλώθηκα από τόν Δίκ για νά πάω στήν Αίγυπτο, δηλαδή τής είπα πράγματα πού είκομο έτών.

Έδωξα μεγάλο ενδιαφέρον για τά οικογενειακά μου. Τής μίλησα και για τούς δεσμούς μου με τούς Βελέτοη και άκόμη τής άνέφερα πράγματα πού άφορούσαν Ηλιατέρας έμεινα.

Έτσι περνούσεν ή ώρα.

Τώρα πού έτελειώσεν ή ιστορία τής οίκου ενσίας Δενοξ, είπα γελώντας, πότε μου και τά μουσικά τής οίκου ενσίας Γκαίνς.

Μου άπήνησεν ότι δέν ξέροι πολλά πράγματα γι' αυτήν...

Ό Δίκ κι' έγώ μείναμε τόσο πολύ καιρό, μακροά στήν Εδρώπη !

— Καλά, αλλά ή Μίλιη ή άδελφή του ; είπα έγώ. Δέν ξέρετε γι' αυτήν τίποτε ; Ηταν ή πειό έμμορφη γυναίκα σ' ό Βόστ Πόιντ, σ' ό 68 !

— Α, ναί, ή Μίλιη ! άπήνησε ή Μίλιη πανδούρτικα, είναι... είναι χροία τώρα μείνει σ' ό Μεξικό.

— Πώς λέγεται ό άνδρας της ;

— Σμίλνθ... νομίζω, είπεν ή Έλένη βιαστικά. Δέν μπορείτε νά φαντασθήτε πόσο ταχυικά μιλεί για σς ό Δίκ. προσέθεσεν άλλίζοντας θεμα.

Συνείδιε πάντα νά λέη ό άγχιπημένος μου 'Αρθουρ και στρίβει τά μαθρα του μουστικά.

— Τά μαθρα ! έφώναξα. 'Αλλ' όταν ήταν στό Βόστ-Πόιντ ό Δίκ ήτο ξανθός.

(Ακολουθεί)